

Ordning af Forholdet vistnok billiges. Her møder os imidlertid atter et af de Tilfælde, i hvilke det er meget vanskeligt at have nogen fuldt begrundet Mening, forinden Omordningen af Politivæsenet foreligger, thi deraf vil det væsentlig afhænge, om man i den Grad, som Udcastet synes at forudsætte, kan undvære Dommerens Virksomhed, naar en Sag skal blive tilbørlig oplyst. Vi ansee det som saare tvivlsomt, om man ved Forundersøggelsen overhovedet vil kunne undvære Muligheden af en sliq Indgriben fra Dommerens Side, om det ikke vil være uden Fare at tilstede den, farligt at opgive den; men paa Sagens nærværende Trin ville vi i alt Fald ansee det rigtigst, at Dommeren bemyndiges til, naar han dertil finder Anledning, ved Sagens Udsættelse at foranledige, at manglende Oplysninger tilveiebringes.

I §§ 66—72 findes Reglerne for den Forurettedes Optraeden under en Sag. Reglen i § 66 foreslaae vi forandret derhen, at den Forurettede, forinden han henvender sig til Dommeren, maa have henvendt sig til den offentlige Anklager, hvor denne og Politimestermanden ikke ere samme Person. Et Tillæg til Paragrafen angaaende den Forurettedes Ansvar, i Tilfælde af urigtig Opgivelse i Klagen, ansee vi ønskelig.

Bestemmelserne i §§ 70—72 ville vinde i Simpelt og Klarhed ved at sammendrages. Vi ville derefter foreslaae at stille i Spidsen: Reglen for Indtale; af Erstatningsansvar, naar Sagen paatales af det Offentlige, i hvilket Tilfælde den Forurettede kan vælge imellem at lade sit Krav afgjøre under den offentlige Sag og særligt at paatale det; derefter bestemmes, at den Forurettedes Ret til privat Paatale af sit Krav forbeholdes, naar ingen offentlig Sag reises.

Flere Medlemmer af Udvalget have anseet det for rettest, at der i Udcastet fandtes en Bestemmelse om det Ansvar, der paahviler den, der misbruger Myndigheden til at anholde eller foranledige Anholdelse, men da det tør antages, at Straffeloven vil indeholde Bestemmelse herom,

har man foreløbig besluttet intet Forslag at stille her.

Da Udvalget maa lægge sær Vægt paa, at Dommeren har Ret til, naar han finder det nødvendigt, selv at afhøre Vidner, om de end boe i længere Afstand fra Thingstedet, skulle vi foreslaae en Forandring i den Retning i § 83; da Vidnet imidlertid paa Grund heraf kan paadrages Omkostninger, vil det være fornødent i Kapitlet om Omkostninger at give Bestemmelse om den Godtgjørelse, Vidnet i sliqe Tilfælde har Krav paa.

De Bøder, der ifølge § 85 kunne idømmes et Vidne, som udebliver, synes passende for den første Udeblivelse; naar Vidnet imidlertid gjentagne Gange unddrager sig Møde, er der vistnok Anledning til at forhøje Bøderne, og Udvalget skal derfor stille et Forslag i den Retning. Der synes Intet til Hinder for, at Dommeren kan ophæve den affagte Kjendelse, naar Vidnet oplyser lovligt Forsalb. Først naar Dommeren nægter dette, findes Indankning nødvendig. Paa den Maade kan ofte Appel undgaaes, og der sees ikke at kunne være nogen Ulempe ved denne Ordning af Forholdet.

Naar et Vidne nægter at besvare et Spørgsmaal og Dommeren i den Anledning affiger en Kjendelse, hvormed Vidnet er utilfreds, gaaer Sagen til Landsoverretten, der skal høre Overanklageren, forinden den påskjender Sagen. Vi troe, som alt sagt, at det vil være ufornødent ved dette som ved flere Spørgsmaals Afgjørelse, at paalægge Overretten at høre Overanklageren. Vi foreslaae saaledes, at dette Paalæg bortfalder.

Naar Overretten i det nævnte Tilfælde påskjender Sagen, bør Afgjørelsen efter vor Mening være upaaankelig.

Udcastet har givet Dommeren Myndighed til „af særegne Grunde“ at nægte Sigtede Ret til at overhøre Vidneforhøret (§ 90). Selve Bestemmelsen finde vi rigtig, men antage, at den bør betegnes som en Undtagelse, der sjelden bør finde Sted.

Imod Reglen i § 92 om Sigtedes Afhøring har Fleertallet Intet at erindre, skjøndt der har været forskellige Meninger, om ikke Udvarslen, forinden Sigtede udspringes, bør